

הַלְבוֹת תְּמִידִין וּמוֹסָפִין פֶּרֶק ג

א. מִצְוֹת עָשָׂה לְהַקְטִיר הַקְטָרֶת עַל מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב שְׁבִהִיכָל פְּעָמִים בְּכָל יוֹם, בַּבֹּקֶר וּבֵין הָעֲרִבִים שֶׁנֶּאֱמָר "וְהַקְטִיר עָלָיו אֶהְרֶן, קְטָרֶת סַמִּים . . ." (שמות לז). לֹא הַקְטִירוּ בַּבֹּקֶר יִקְטִירוּ בֵּין הָעֲרִבִים, אִפְלוּ הָיוּ מְזִידִין; וְאִין מַחֲנִכִין מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב, אֲלֹא בַקְטָרֶת שֶׁלִּבֵּין הָעֲרִבִים.

ב. כִּמָּה מִקְטִירִין מִמֶּנָּה בְּכָל יוֹם: מִשְׁקַל מֵאָה דִינָרִין חֲמִשִּׁים בַּבֹּקֶר, וְחֲמִשִּׁים בֵּין הָעֲרִבִים. מִזְבֵּחַ שְׁנַעֲקָר, מִקְטִירִין קְטָרֶת בַּמָּקוֹמוֹ; וְקְטָרֶת שְׁפָקְעָה מֵעַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ, אִפְלוּ קָרְטִין שְׁבִה אֵין מַחֲזִירִין אוֹתָן.

ג. בָּעֵת שֶׁמִּקְטִירִין הַקְטָרֶת בַּהִיכָל בְּכָל יוֹם פּוֹרְשִׁין כָּל הָעָם מִן הַהִיכָל, וּמִבֵּין הָאוֹלָם וּלְמִזְבֵּחַ: לֹא יִהְיֶה שֵׁם אָדָם, עַד שִׁיֵּצֵא זֶה שֶׁהַקְטִיר הַקְטָרֶת. וְכֵן בַּשָּׂעָה שִׁיכָנֵס בָּדָם חֲטָאוֹת הַנִּעֲשׂוֹת בִּפְנִים, פּוֹרְשִׁים הַכָּל מִבֵּין הָאוֹלָם וּלְמִזְבֵּחַ עַד שִׁיֵּצֵא: שֶׁנֶּאֱמָר "וְכָל-אָדָם לֹא-יִהְיֶה בְּאֵהָל מוֹעֵד, בְּבֹאוֹ לְכַפֵּר בַּקֹּדֶשׁ" (ויקרא יז, יט) בְּנִין אֵב לְכָל כַּפָּרָה שֶׁבַּקֹּדֶשׁ, שְׁלֹא יִהְיֶה שֵׁם אָדָם.

ד. בִּיצֵד סֵדֶר הַקְטָרֶת הַקְטָרֶת בְּכָל יוֹם: מִי שִׁזְכָּה בְּדִשׁוֹן הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי נִכְנָס וְכָלִי קֹדֶשׁ, וְטָנִי הָיָה שָׁמוֹ, וְשָׁלְזָהָב הָיָה, וּמַחֲזִיק קָבִים וְחֲצִי; מִנִּיחַ הַטָּנִי בָּאָרֶץ לִפְנָיו, וְחוּפֵן בִּידָיו הָאֶפֶר וְהַפָּחַם שֶׁבְּתוֹךְ הַמִּזְבֵּחַ וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַטָּנִי, וּבְאַחֲרוֹנָה מַכְבֵּד אֶת הַשָּׂאֵר לְתוֹכוֹ, וּמִנִּיחוֹ שֵׁם בַּהִיכָל וְיוֹצֵא.

ה. וּמִי שִׁזְכָּה בַּקְטָרֶת נוֹטֵל כָּלִי מֵלֹא קְטָרֶת גְּדוּשׁ, וְכִסּוּי הָיָה לוֹ וּבִזֶּךְ הָיָה שָׁמוֹ, וְנוֹתֵן הַבִּזֶּךְ בְּתוֹךְ כָּלִי אַחֵר, וְכֹף הָיָה שָׁמוֹ; וּמַכְסֶּה אֶת הַכֹּף בַּבֶּגֶד קָטָן, וְאוֹחִזֵּה הַכֹּף בִּידוֹ וְנִכְנָס, וְעָמוּ אַחֵר, בְּמַחְתָּה שְׁלֹאֵשׁ בִּידוֹ.

ו. וְכִיצֵד חוֹתָה: זֶה שִׁזְכָּה בְּמַחְתָּה לּוֹקֵחַ מַחְתָּה שְׁלֹכֶסֶף, וְעוֹלָה לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ, וּמִפְנֵה אֶת הַגָּחָלִים הַלֵּךְ וְהֵלֵךְ; וְנוֹטֵל מִן הַגָּחָלִים שֶׁנִּתְּאֶפְלוּ בְּמַעֲרָכָה שְׁנִיָּה, וְיוֹרֵד וּמַעֲרֵן לְתוֹךְ מַחְתָּה שְׁלֹזָהָב. אִם נִתְּפָזְרוּ מִן הַגָּחָלִים כָּמוֹ קֵב אוֹ פָחוֹת, מַכְבֵּדֵן לְאַמָּה; וּבִשְׁבֹּת, כּוֹפֶה עָלֶיהֶן הַפֶּסֶסְכֶּתֶר. וְאִם נִתְּפָזְרָה יֵתֵר עַל קֵב, חוֹזֵר וְחוֹתָה.

ז. שְׁלוּשָׁה דְּבָרִים הָיָה הַפֶּסֶסְכֶּתֶר מְשַׁמֵּשׁ כּוֹפִין אוֹתוֹ עַל הַגָּחָלִים, וְעַל הַשָּׂרֵץ בִּשְׁבֹּת, וּמוֹרִידִין בוֹ אֶת הַדָּשָׁן מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ.

ח. וּמִקְדִּים לִפְנֵיהֶם זֶה שֶׁדָּשָׁן הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי, וְנוֹטֵל הַטָּנִי שְׁבוֹ דִשׁוֹן הַמִּזְבֵּחַ, וּמִשְׁתַּחֲוֶה וְיוֹצֵא. וְזֶה שֶׁבִּידוֹ הַמַּחְתָּה צוֹכֵר אֶת הַגָּחָלִים עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי, וּמִרְדֵּדֵן בְּשׁוּלֵי הַמַּחְתָּה, וּמִשְׁתַּחֲוֶה וְיוֹצֵא. וְזֶה שֶׁבִּידוֹ הַכֹּף, נוֹטֵל אֶת הַבִּזֶּךְ מִתּוֹךְ הַכֹּף, וְנוֹתְנוֹ לְאַהוּבוֹ אוֹ לְקָרוֹבוֹ, וְרוֹאֶה אִם נִתְּפָזֵר מִן הַקְטָרֶת מְעֻט בַּכֹּף; אִהוּבֹ אוֹ קָרוֹבוֹ נוֹתֵן לוֹ לְתוֹךְ חֲפָנָיו זֶה שֶׁנִּתְּפָזֵר עִם הַקְטָרֶת שֶׁבִּבְזֶךְ, וּמִשְׁתַּחֲוֶה וְיוֹצֵא.

ט. וְאוֹמְרִין לָזֶה הַמִּקְטִיר, הַזֶּהָר שְׁלֹא תִתְחִיל מִלְּפָנֶיךָ שְׁלֹא תִכּוֹה; וּמִתְחִיל וּמִשְׁלִיךְ הַקְטָרֶת עַל הָאֵשׁ בְּנִחַת כָּמִי שֶׁמֶרְקָד סֵלֶת, עַד שֶׁתִּתְרַדֶּה עַל כָּל הָאֵשׁ. וְאִין הַמִּקְטִיר מִקְטִיר, עַד שֶׁהִמָּנֶה אוֹמֵר לוֹ הַקָּטֵר; וְאִם כּוֹהֵן גָּדוֹל הוּא, אוֹמֵר לוֹ הִמָּנֶה, אִישִׁי כּוֹהֵן גָּדוֹל, הַקָּטֵר. וְאַחֵר שְׂאוֹמֵר לוֹ, יִפְרְשׁוּ כָּל הָעָם; וְיִקְטִיר הַמִּקְטִיר, וְיִשְׁתַּחֲוֶה וְיוֹצֵא.

י. דשון המנורה, והטבת נרותיה בבקר ובין הערבים מצות עשה, שנאמר "יערף אתו אהרן ובניו" (שמות כז, כא); והדלקת הנרות דוחה את השבת ואת הטמאה, כקרבנות שקבוע להן זמן שנאמר "להעלות נר, תמיד" (שמות כז, כ; ויקרא כד, ב). וכמה שמן הוא נותן לכל נר: חצי לוג שנאמר "מערב עד-בקר" (שמות כז, כא; ויקרא כד, ג), תן לו כמדה שיהיה דולק מערב עד בקר. ואין מחנכין המנורה, אלא בהדלקת שבעה נרותיה בין הערבים.

יא. מה הוא דשון המנורה: כל נר שכבה מסיר הפתילה וכל השמן שבנר, ומקנחו, ונותן בו פתילה אחרת ושמן אחר במדה, שהוא חצי לוג; וזה שהסיר, משליכו במקום הדשן אצל המזבח, עם דשון המזבח הפנימי והחיצון; ומדליק נר שכבה. והדלקת הנרות, היא הטבתם. ונר שמצאו שלא כבה, מתקנו.

יב. נר מערבי שכבה אין מדליקין אותו אחר דשנו, אלא ממזבח החיצון. אבל שאר הנרות כל נר שכבה מהן, מדליקו מנר חברו; וכיצד מדליקו: מושך הפתילה עד שמדליקה ומחזירה, לפי שהנרות קבועים במנורה; ואינו יכול להדליק בנר אחר, משום בזיון.

יג. כל הפתילות שאסור להדליק בהן בשבת, אסור להדליק בהן במקדש במנורה שנאמר "להעלות נר, תמיד" (שמות כז, כ; ויקרא כד, ב), שתהיה שלהבת עולה מאליה.

יד. לא היה מטיב כל הנרות בפעם אחת, אלא מטיב חמשה נרות, ומפסיק, ועושה עבודה אחרת; ואחר כך נכנס, ומטיב השנים: כדי להרגיש את כל העזרה.

טו. כל נר שכבה, מדליקין אותו מנר אחד מהן כמו שבארנו. וכיצד סדר ההטבה: זה שזכה בדשון המנורה נכנס, וכלי בידו, וכוז שמו, ושלזהב היה דומה לקתון גדול. מדשן בו את הפתילות שכבו, ואת השמן שנשאר בנר; ומטיב חמשה נרות. ומניח הכוז שם לפני המנורה, על מעלה שניה משלוש מעלות שלפניה; ויוצא. ואחר כך נכנס, ומטיב שני הנרות; ונוטל הכוז בידו, ומשתחוה ויוצא.

טז. חבתי כוהן גדול מצות עשה להקריב בכל יום, מחצה בבקר עם תמיד שלשחר ומחצה בין הערבים עם תמיד שלבין הערבים. ולישתן ואפיתן דוחין את השבת ואת הטמאה, ככל קרבן שקבוע לו זמן: שנאמר "תפיני" (ויקרא ויד) שתהיה נאה, ולא תאפה מבערב. ועוד, אם תאפה מבערב תפסל בלינה, שהמרחשת מפלי הקדש היא כמו שבארנו. טחינת סלתן והרקדן בחוץ, ואינן דוחין את השבת.

יז. כוהן שהקריב מחצה בשחרית, ומת או נטמא או נלד לו מום, ומנו כוהן אחר תחתיו לא יביא חצי עשרון מביתו, ולא חצי עשרון שלראשון; אלא מביא עשרון שלם, וחוצהו, ומקריב מחצה, ומחצה אבד: נמצאו שני חציין קרבין, ושני חציין אובדין. ואלו שני החציין האובדין מניחין אותן עד שתעבר צורתן, ויוצאין לבית השרפה; וכן אם אבד או נטמא החצי שלבין הערבים. והיכן שורפין אותן, בעזרה.

יח. מת כוהן גדול בשחרית אחר שהקריב חצי העשרון, ולא

מִנּוּ כוֹהֵן אַחֵר מִבִּיַּאֲיֵן הַיּוֹרְשִׁין עֲשָׂרוֹן שָׁלֹם, וְעוֹשִׁין אוֹתוֹ חֲבֹתִין; וְשִׁלְמָה הָיְתָה קֶרֶבָּה. מֵת כוֹהֵן גָּדוֹל קֹדֶם שִׁיקְרִיבוּ בַּבֶּקֶר, וְלֹא מִנּוּ כוֹהֵן אַחֵר מִקְרִיבִין אוֹתָהּ עֲשָׂרוֹן שָׁלֹם בַּבֶּקֶר, וְעֲשָׂרוֹן שָׁלֹם בֵּין הָעֶרְבִים. וְאִין כּוֹפְלִין שְׁמֹנֶה וּלְבוֹנָתָהּ, אֶף עַל פִּי שְׁנִכְפָּלָה הַסֵּלֶת; אֲלֹא מִפְּרִישִׁין לָהֶם שְׁלֹשֶׁת לוּגִין שָׁמֶן, וְקִמֵּץ לְבוֹנָה, לוּג וּמִחְצָה שָׁמֶן וַחֲצִי קִמֵּץ לְבוֹנָה לְעֲשָׂרוֹן שְׁלִבְקָר, וְלוּג וּמִחְצָה שָׁמֶן וַחֲצִי קִמֵּץ לְבוֹנָה לְעֲשָׂרוֹן שְׁלִבִין הָעֶרְבִים.

הַלְבוֹת תְּמִידִין וּמוֹסָפִין פָּרָק ד'

א. כָּל הָעֲבוֹדוֹת הָאֵלוּ שְׁעוֹשִׁין בְּכָל יוֹם, בְּפִיס הָיוּ עוֹשִׁין אוֹתָן. וְכִיצַד הָיוּ עוֹשִׁין: כָּל כּוֹהֲנֵי בְּתֵי אָבוֹת שְׁלִיֹם נִכְנָסִין לְלִשְׁכַּת הַגְּזִית, אַחֵר שִׁיעֵלָה עֲמוּד הַשֹּׁחַר; וְהֵן מְלַבְּשִׁין בְּבִגְדֵי כְהֻנָּה. וְהַמִּמְנָה שָׁעַל הַפִּיסוֹת עֲמָהֶן, וְהֵן עוֹמְדִין בְּהַקְפָּה; וְהַמִּמְנָה נוֹטֵל מִצְנַפֶּת מֵעַל רֹאשׁוֹ שְׁלֹאֲחֵד מֵהֵן וּמַחֲזִירָהּ, וְהוּא הָאִישׁ שְׁמַתְחִילִין לַמְּנוֹת מִמֶּנּוּ.

ב. וּמִפִּיסִין כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר, וְיוֹצֵאִין לְעֲבוֹדָה אֲנָשִׁים שְׁעוֹבְדִין. וְשָׂאָר הַכּוֹהֲנִים מוֹסְרִין אוֹתָן לַחֲזָנִין, וּמִפְּשִׁיטִין אוֹתָן אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ, וְלֹא הָיוּ מְנִיחִין עֲלֵיהֶן אֲלֹא הַמְּכַנְסִים בְּלִבָּד, עַד שְׁלֹבְשִׁין בְּגָדֵי חָל; וְחוֹזְרִין וּפּוֹשְׁטִין אֶת הַמְּכַנְסִים שְׁלִקְדָּשׁ, וּמַחֲזִירִים הַחֲזָנִים אֶת הַכֵּלִים לַחֲלוֹנוֹת.

ג. כִּיצַד מִפִּיסִין: עוֹמְדִין בְּהַקְפָּה, וּמִסְפִּימִין עַל מִנִּין שְׁמוֹנִין מֵאָה אוֹ אֶלֶף, אוֹ כָּל מִנִּין שִׁיסְכִּימוּ עָלָיו. וְהַמִּמְנָה אוֹמֵר לָהֶם הַצְּבִיעוּ, וְהֵן מוֹצִיאִין אֶצְבָּעוֹתֵיהֶן אַחַת אוֹ שְׁתֵּים; וְאִם הוֹצִיא שְׁלוֹשׁ, מוֹנִין לוֹ שְׁלוֹשׁ. וְאִין מוֹצִיאִין גָּדֵל בְּמִקְדָּשׁ, מִפְּנֵי הַרְמָאִים, שֶׁהַגָּדֵל קָצֵר, וְנוֹחַ לְהוֹצִיאוֹ וּלְכַפּוֹתוֹ; וְהַמוֹצִיא גָּדֵל, אִין מוֹנִין אוֹתוֹ לוֹ.

ד. וּמַתְחִיל הַמִּמְנָה לַמְּנוֹת, מִן הָאִישׁ הַיְדוּעַ שֶׁהִסִּיר מִצְנַפָּתוֹ תַּחֲלָה; וּמוֹנָה עַל אֶצְבָּעוֹתֵיהֶן, וְחוֹזֵר חֲלִילָה עַד שִׁישְׁלִים הַמִּנִּין שֶׁהִסְכִּימוּ עָלָיו. וְהָאִישׁ שֶׁשָּׁלֵם הַמִּנִּין אֶצֶל אֶצְבָּעוֹ, הוּא שִׁיצָא בְּפִיס רֹאשׁוֹן לְעֲבוֹדָה.

ה. וְלִמָּה מוֹנִין הַמִּנִּין שֶׁהִסְכִּימוּ עָלָיו עַל הָאֶצְבָּעוֹת שֶׁהוֹצִיאוּ, וְלֹא הָיָה מוֹנָה עַל הָאֲנָשִׁים עֲצָמָן לְפִי שְׁאָסוּר לַמְּנוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל אֲלֹא עַל יְדֵי דְבָר אַחֵר, שְׁנֵאֲמָר "וַיִּפְקְדֵם בְּטָלָאִים" (שְׁמוּאֵל א

טו, ד).

ו. אַרְבָּעָה פִּיסוֹת הָיוּ מִפִּיסִין בְּכָל יוֹם, בְּשַׁחֲרִית: הַפִּיס הָרִאשׁוֹן, מִי תוֹרֵם אֶת הַמִּזְבֵּחַ; הַפִּיסוֹ, וְזָכָה מִי שְׁזָכָה לְתֵרֵם. וְהוּא מְסַדֵּר אֶת הַמַּעֲרֻכָה, וְהוּא מַעֲלָה שְׁנֵי גִזְרֵי עֲצִים לַמִּזְבֵּחַ; וְהוּא מְכַנֵּס מַחֲתָה מִלֵּאָה אֲשֶׁר מִן הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן לַמִּזְבֵּחַ הַזֶּה, לְהַקְטִיר עָלֶיהָ קֶטֶרֶת.

ז. הַפִּיס הַשֵּׁנִי, זוֹכִין בּוֹ שְׁלוֹשָׁה עָשָׂר עַל סֵדֶר עֲמִידָתָן. כִּיצַד: הַמִּמְנָה אוֹמֵר לָהֶם הַצְּבִיעוּ, וּמוֹנָה כְּדֶרֶךְ שְׁבָאֲרָנוּ. וְזֶה שִׁיצָא בְּפִיס רֹאשׁוֹן, הוּא שׁוֹחֵט תְּמִיד שְׁלֹשָׁחַר; וְהַשֵּׁנִי שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּצִדּוֹ, הוּא מְקַבֵּל אֶת דֵּם הַתְּמִיד וְהוּא זוֹרְקוֹ; וְהַשְּׁלִישִׁי הַסְּמוּךְ לַשֵּׁנִי, מְדַשֵּׁן מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי שֶׁהוּא מִזְבֵּחַ הַקֶּטֶרֶת; וְהַרְבִּיעִי

שְׁבָצָדוֹ, מִדְּשָׁן אֶת הַמְּנוּרָה וּמִטִּיב אֶת הַנְּרוֹת; וְהַחֲמִישִׁי, מַעֲלָה רֹאשׁ הַתְּמִיד וְרָגְלוֹ לִכְבֹּשׁ; וְהַשְּׁשִׁי, מַעֲלָה שְׁתֵּי הַיָּדַיִם; וְהַשְּׁבִיעִי, מַעֲלָה הָעֵקֶץ וְהָרָגֶל; וְהַשְּׁמִינִי, מַעֲלָה הַחֲזָה וְהַגֶּרֶה; וְהַתְּשִׁיעִי, מַעֲלָה שְׁתֵּי הַדְּפָנוֹת; וְהָעֲשִׂירִי, מַעֲלָה הַקְּרָבִים; וְהָאֶחָד עָשָׂר, מַעֲלָה סֵלֶת הַנִּסְכִּים; וְהַשְּׁנַיִם עָשָׂר, מַעֲלָה הַחֲבָתִין; וְהַשְּׁלוּשָׁה עָשָׂר, מַעֲלָה הַיֵּין שְׁלֹנְסָכִים.

ח. הַפִּס הַשְּׁלִישִׁי אוֹמֵר לָהֶן הַמְּמָנָה לְכָל אֲנָשֵׁי בֵּית אָב שְׁלֹאוֹתוֹ הַיּוֹם, מִי שֶׁלֹּא הִקְטִיר קְטֹרֶת מִיָּמָיו, יָבוֹא וַיִּפֹּס. יִתְקַבְּצוּ אֶצֶל הַמְּמָנָה, וַיִּפִּסּוּ; וּמִי שֶׁיֵּצֵא בְּפִסֵּס זֶה רֹאשׁוֹן, הוּא שְׂיִזְכָּה לַהֲקָטִיר קְטֹרֶת.

ט. הַפִּס הָרְבִיעִי מִתְקַבְּצִין כָּלָן, וּמִפִּסִּין לִידַע מִי מַעֲלָה אֲבָרִים מִן הַכְּבֹשׁ לַמִּזְבֵּחַ; הַפִּסּוֹ, וְזָכָה מִי שְׂיִזְכָּה.

י. תְּמִיד שְׁלִבִּין הָעֲרָבִים אֵין מִפִּסִּין לוֹ פִּיס אַחֵר, אֲלֹא כָּל כּוֹהֵן שְׂיִזְכָּה בַּעֲבוּדָה מִן הָעֲבוֹדוֹת שְׁחָרִית, יִזְכָּה בָּהּ בֵּין הָעֲרָבִים; חוּץ מִן הַקְּטֹרֶת, שֶׁהֵן מִפִּסִּין לָהּ פִּיס אַחֵר בֵּין הָעֲרָבִים; וַיָּבוֹאוּ כָּל מִי שֶׁלֹּא הִקְטִיר קְטֹרֶת מֵעוֹלָם מֵאֲנָשֵׁי אוֹתוֹ בֵּית אָב, וַיִּפִּסּוּ עָלֶיהָ. וְאִם כָּבֵר הִקְטִירוּ כָּלָן מִיָּמֶיהָ, מִפִּסִּין לָהּ כָּלָן בַּשְּׁחָרִית בְּפִיס שְׁלִישִׁי; וְזֶה שְׂיִזְכָּה בָּהּ שְׁחָרִית, מִקְטִירָהּ בֵּין הָעֲרָבִים.

יא. בַּשַּׁבָּת, שֵׁשׁ שָׁם תְּמִידִין וּמוֹסָפִין וּשְׁנֵי בָזָכִי לְבוֹנָה, בִּיצַד הֵם עוֹבְדִין: מִפִּסִּין בַּשַּׁחַר אֲנָשֵׁי אוֹתוֹ בֵּית אָב שְׁלֹמֶשְׁמֵר הַיּוֹצֵא, וּמִקְרִיבִין תְּמִיד שְׁלֹשְׁחַר וּשְׁנֵי כְּבָשִׁי עוֹלָה שְׁלֹמוֹסָפִין; וְכָל שְׂיִזְכָּה בַּעֲבוּדָה מֵעֲבוֹדוֹת הַתְּמִיד שְׁלֹשְׁחַר, הוּא זוֹכָה בָּהּ בַּשְּׁנֵי כְּבָשִׁי מוֹסָף.

יב. וְהַמִּשְׁמֵר הָאֶחָד שְׂיִכְנֹס בַּשַּׁבָּת, מִפִּסִּין פִּיסוֹת אַחֲרוֹת לַתְּמִיד שְׁלִבִּין הָעֲרָבִים. וְאֵלּוּ וְאֵלּוּ, חוֹלְקִין בְּלֶחֶם הַפָּנִים. וְאֵין אוֹכְלִין אֶת הַלֶּחֶם, עַד שִׁיקְטִירוּ שְׁנֵי בָזָכִי לְבוֹנָה עַל הָאֵשׁ; וְהַלְבוֹנָה טְעוּנָה מֶלֶח, כְּשֶׁאֵר הַקְּרָבָנוֹת. וְאַחֵר קָרְבֵּן הַמוֹסָפִין, מִקְטִירִין שְׁנֵי הַבָּזָכִין; וּשְׁנֵי כּוֹהֲנִים מִקְרִיבִין אֶת שְׁנֵי הַבָּזָכִין.

יג. בִּיצַד חוֹלְקִין לֶחֶם הַפָּנִים בְּכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה הַנִּכְנָס נוֹטֵל שֵׁשׁ חֲלוֹת, וּמִשְׁמֵר הַיּוֹצֵא נוֹטֵל שֵׁשׁ: הַנִּכְנָסִין חוֹלְקִין בִּינֵיהֶם בַּצָּפוֹן, שֶׁהָרִי הֵן מוֹכְנִים לַעֲבוּדָה; וְהַיּוֹצֵאִין חוֹלְקִין בַּדְּרוֹם. וּבִזְמַן שֶׁיְהִיָּה יוֹם טוֹב שְׁלֹאֶחָד מִשְׁלוֹשׁ רָגָלִים בַּשַּׁבָּת, וְכֵן בַּשַּׁבָּת שַׁבָּתוֹף הַחֵג חוֹלְקִין כָּל הַמִּשְׁמָרוֹת בְּשׁוּוֹה בְּלֶחֶם הַפָּנִים.

יד. וְכֵן אִם חָל יוֹם טוֹב הָרֹאשׁוֹן שְׁלֹחַג בְּאַחַד בַּשַּׁבָּת חוֹלְקִין כָּל הַמִּשְׁמָרוֹת בְּשׁוּוֹה מִעֲרָב יוֹם טוֹב שֶׁהוּא שַׁבָּת, בְּלֶחֶם הַפָּנִים: מִפְּנֵי שֶׁהִקְדִּימוּ לַעֲבוּדָה. וְכֵן אִם חָל יוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן לַהֲיוֹת בְּעֲרָב שַׁבָּת חוֹלְקִין כָּל הַמִּשְׁמָרוֹת בְּשׁוּוֹה בְּלֶחֶם הַפָּנִים, בְּאוֹתָהּ שַׁבָּת שֶׁהִיא מוֹצָאֵי הַחֵג. וְדָבָר זֶה תִּקְנָה, מִפְּנֵי שֶׁנִּתְאַחֲרוּ הַכּוֹהֲנִים בְּשִׁבְלֵי חֲלוֹק לֶחֶם הַפָּנִים; וְאִם נִתְאַחֲרָה אֶחָד מִבְּעָלֵי מִשְׁמֵר וְלֹא בָּא, יִמָּצֵא אַחֵר.

טו. חָל יוֹם אֶחָד לַהֲפָסִיק בֵּין הַשַּׁבָּת וּבֵין יוֹם טוֹב, כְּגוֹן שֶׁהָיָה יוֹם טוֹב הָרֹאשׁוֹן שְׁלֹחַג בַּשְּׁנִי אוֹ יוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן בַּחֲמִישִׁי, אוֹ יוֹם טוֹב שְׁלֹעֲצֶרֶת שֶׁחָל לַהֲיוֹת בַּשְּׁנִי אוֹ בַּחֲמִישִׁי מִשְׁמֵר שְׁזַמְּנוּ קְבוּעַ בְּאוֹתָהּ שַׁבָּת, נוֹטֵל עֶשְׂרֵי חֲלוֹת, וְזֶה הַנִּכְנָס, נוֹטֵל שְׁתֵּים: שֶׁהָרִי לֹא נִשְׁאָר לָהֶם לַעֲבוּדָה הֵם לְבָדֵם אֲלֹא יוֹם אֶחָד, שֶׁהוּא עֲרָב שַׁבָּת אוֹ אֶחָד בַּשַּׁבָּת; וּמִתְעַצְלִין, וְאֵין בָּא מֵהֵן אֲלֹא מְעַט.

טז. כוהן גדול, לעולם נוטל מכל משמר חצי החלות שזכה בהן: שנאמר "והיתה לאהרן ולבניו" (ויקרא כד, ט) מחצה לאהרן, ומחצה לבניו; ואין כוהן גדול נוטל פרס, שאין זה כבודו.

הלבנות תמידין ומוספין פרק ה

א. מצות עשה לסדר לחם הפנים בכל יום שבת, על השלחן לפני ה' בהיכל שנאמר "ביום השבת ביום השבת, יערכנו" (ויקרא כד, ח). ודבר ברור בתורה שהוא שתיים עשרה חלות, כל חלה שני עשרונים. ועורכין אותו שני סדרים שש חלות בכל סדר, חלה על גבי חלה; ובין כל שתי חלות שלוש קנים שלזהב, כדי שתהיה הרוח מנשבת בו; וסומך כל מערכה, בשתי קשיות.

ב. ונותנין בצד כל מערכה, כלי שיש בו קמץ לבונה שנאמר "ונתת על-המערכת, לבנה זכה" (ויקרא כד, ז); וכלי זה, הוא הנקרא בָּזָךְ. נמצאו שני קמצי לבונה בשני הבזכין. ושולים היו לבזכין, כדי שיניחום על השלחן.

ג. שני הסדרים מעכבין זה את זה, ושני הבזכין מעכבין זה את זה; והסדרים והבזכין, מעכבין זה את זה. ואין מחנכין את השלחן, אלא בלחם הפנים בשבת.

ד. מיום השבת ליום השבת, מוציאין את הלחם שהוא שם על השלחן משבת שעברה, ומסדרין לחם אחר. וזה שמוציאין הוא שחולקין שתי המשמרות הנכנסת והיוצאת, עם כוהן גדול; ואוכלין אותו.

ה. וכיצד מסדרין את הלחם: ארבעה כוהנים נכנסים, שנים בידם שני סדרים, ושנים בידם שני בזכין; וארבעה מקדימין לפניהם, שנים לטל שני סדרים ושנים לטל שני בזכין שהיו שם על השלחן. הנכנסין עומדין בצפון, ופניהם לדרום; והיוצאין עומדין בדרום, ופניהם לצפון. אלו מושכין, ואלו מניחין, וטפחו שלזה, לתוך טפחו שלזה שנאמר "לפני תמיד" (שמות כה, ל).

ו. יצאו, ונתנו את הלחם שהוציאו על שלחן זהב אחר שהיה באולם; והקטירו הבזכין, ואחר כך מחלקין החלות. ואם חל יום הפפורים להיות בשבת, החלות מתחלקות לערב.

ז. כיצד מעשה לחם הפנים: מביאין עשרים וארבע סאים חטים הראויין למנחות, ושפין אותן ובוטטין בהן, כשאר חטי מנחות; וטוחנין אותן, ומנפין מהן באחת עשרה נפה ארבעה ועשרים עשרון סלת. ועושין מהן, שתיים עשרה חלות מצות.

ח. לא נפה אותן באחת עשרה נפה, או שלא הוציאן מעשרים וארבע סאים הואיל ונעשו סלת מכל מקום, פשרות: לא נאמרו השעורין האלו, אלא למצוה.

ט. ולישתן ועריכתן, בחוץ; ואפיתן, בפנים בעזרה כשאר המנחות. ולשין אותן, אחת אחת; ואופין אותן, שתיים שתיים. ושלוש דפוסין שלזהב היו להן אחד שנותנין בו החלה והיא

בצק, והשני שאופין אותה בו; והשלישי שנותנין אותה בו כשרודה אותה מן התנור, כדי שלא תתקלקל.

י. כל חלה מהן מרבעת שנאמר "לחם פנים" (שמות כה, ל), שיהיו לו פנים רבים. ארך כל חלה מהן עשרה טפחים, ורחבה חמשה טפחים, ורמה שבע אצבעות; והשלחן ארכו שנים עשר טפח, ורחבו ששה טפחים. נותן ארך החלה על רחב השלחן נמצאת החלה יוצאת שני טפחים מכאן, ושני טפחים מכאן; וכופל את היוצא מכאן ומכאן, וישאר בין שני הקצוות רוח באמצע. וכן מניח חלה על גבי חלה, עד שעורך שש חלות. וכן עושה בצדה מערכה שנייה, שש חלות.

יא. אין אפית לחם הפנים דוחה את השבת, ולא את יום טוב, אלא בערב שבת אופין אותן, ועורכין אותן למחר; ואם חל שני ימים טובים שלראש השנה להיות בחמישי ובערב שבת, אופין אותן מיום רביעי. ולא סדור הקנים, ולא נטילתן דוחה את השבת; אלא מערב שבת נכנס ושומטן, ונותנן לארך השלחן, ובאחד בשבת נכנס, ומכניס את הקנים בין החלות.

יב. סדר את הלחם בשבת כמצותו, ולא הניח עמו בזכי לבונה עד למחר, ולשבת הבאה הקטיר הבזבין נפסל הלחם, ואינו קדוש; וכן אם סדר הלחם והבזבין באחד בשבת, והקטיר הבזבין לאחר שבת הבאה הלחם אינו קדוש, ונפסל. אבל אם הקטיר הבזבין בשבת, נפסל הלחם.

יג. כיצד יעשה בלחם ובבזבין שסדר אותן לאחר השבת: יניח אותן שם על השלחן, עד שיעבר עליהן יום השבת והן מסדרין; ואחר כך יקטיר הבזבין לשבת הבאה, אחר השבת שעברה עליהן והן מסדרין שאפלו נשאר הלחם עם הבזבין על השלחן כמה שבתות, אין בכך כלום.

יד. סדר את הלחם ואת הבזבין בשבת כמצותן, והקטיר את הבזבין לאחר השבת, בין לאחר שבת זו, בין לאחר שבת אחרת הבאה נפסל הלחם; והרי הוא פקדשים שנפסלו, שחיבין עליהן משום פגול ונותר וטמא כמו שיתבאר.

טו. נפרסה חלה אחת מן הלחם אם עד שלא הסיר הלחם מעל השלחן נפרסה הלחם פסול, ואינו מקטיר עליו את הבזבין; ואם אחר שהסיר הלחם נפרס הלחם פסול, ומקטיר עליו את הבזבין. הגיע זמן הלחם להסירו, הרי זה כמי שהסירו; ואם נפרס הלחם מקטיר הבזבין, אף על פי שלא פרק המערכת.

טז. נטמא אחד מן הסדרים, בין לפני הקטרה בין לאחר הקטרה, או שננטמא אחד מן הבזבין הטמא בטמאתו, והטהור בטהרתו.